

CARTIER POPULAR

Colecție aniversară

În 2015 apar 20 de titluri alese și făcute cu drag în tiraje limitate, numerotate, la preț unic. În semn de respect față de cititorul Cartier.

- 1
Oameni iluștri ai Greciei antice după Plutarh
- 2
Oameni iluștri ai Romei antice după Plutarh
- 3
Divina comedie de Dante
- 4
Roșu și negru de Stendhal
- 5
Contele de Monte-Cristo (Partea I) de Alexandre Dumas
- 6
Contele de Monte-Cristo (Partea a II-a) de Alexandre Dumas
- 7
Visuri de iarnă și alte povestiri de Francis Scott Fitzgerald
- 8
Ion de Liviu Rebreanu
- 9
Pădurea spânzuraților de Liviu Rebreanu
- 10
Zeul absent. Literatură și inițiere la Mircea Eliade de Marius Lazurca
- 11
Frunze de dor de Ion Druță
- 12
Clopotnița de Ion Druță
- 13
Singur în fața dragostei de Aureliu Busuioc
- 14
Pactizând cu diavolul de Aureliu Busuioc
- 15
Portret de grup. O antologie de Eugen Lungu
- 16
Portret de grup după 20 de ani. O antologie de Eugen Lungu
- 17
Poezia generației '80 de Nicolae Leahu
- 18
Cuvinte și tăceri de Vsevolod Ciornei
- 19
Arme grăitoare de Emilian Galaicu-Păun
- 20
După 20 de ani de Alexandre Dumas

Ion DRUȚĂ

FRUNZE DE DOR

Ion DRUȚĂ (3 septembrie 1928, comuna Horodiștea, fostul județ Soroca, azi în raionul Dondușeni). Cele dintîi povestiri îi sînt publicate la începutul anilor '50. Primul volum de schițe și nuvele, *La noi în sat*, vede lumina zilei în 1953, fiind urmat de alte povestiri, apoi de romanul *Frunze de dor* (scris în 1955, publicat în 1957). Colaborează la ziarul *Țăranul Sovietic*, *Moldova socialistă* și la revista *Femeia Moldovei*. Absolvă Cursurile superioare de literatură de pe lângă Institutul de Literatură „A. M. Gorki” al Uniunii Scriitorilor din URSS (1957). Criticile distrugătoare din partea oficialităților comuniste din RSS Moldovenească vizînd scrierile sale, mai ales romanul *Povara bunătații noastre* (1963, prima parte *Balade din cîmpie*, integral *Povara bunătații noastre*, 1970), precum și filmul *Ultima lună de toamnă*, îl fac pe autor să se stabilească cu traiul la Moscova (1959). Ca dramaturg este autorul unui șir de piese montate cu succes atît în Moldova, cît și pe scenele multor teatre din fosta URSS și din străinătate: *Casa mare* (1962), *Păsările tinereții noastre* (1971), *Horia* (1973), *Frumos și sfînt (Sfînta sfintelor)*; 1974), *Întoarcerea țărîinii în pămînt (Plecarea lui Tolstoi)*; 1978) și multe altele.

În 1967 i se decernează Premiul de Stat al RSS Moldovenești pentru nuvela *Ultima lună de toamnă* și romanul *Balade din cîmpie*. Scriitor bilingv, publică la Moscova în limba rusă mai multe volume de proză, eseistică și dramaturgie. Deține titlurile de Scriitor al Poporului (1988), membru de onoare al Academiei Române (1990) și membru titular al Academiei de Științe a Republicii Moldova (1992). Laureat al Premiului de Stat al Republicii Moldova în domeniul literaturii (1988).

Opera sa, din care mai menționăm romanele *Clopotnița* (1972) și *Biserica Albă* (1983), ocupă unul dintre cele mai de seamă locuri în literatura contemporană a Republicii Moldova.

„Cu Gheorghe Doinaru, Ion Druță inaugura galeria eroilor săi îndrjiți, care nu se adaptează mimetic conjuncturii, ci-i opun etica milenară a pămîntului din care se trag.”

Eugen LUNGU

CARTIER POPULAR

Ion DRUȚĂ

Frunze de dor

Roman

Ediția a XIV-a

CARTIER 20
Din 1995, în toate librăriile bune

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.*

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore, elefant.ro, Barnes & Noble și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România

Tel./fax: (021) 210.80.51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier Popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Dorin Onofrei

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Ruxanda Dobzeu

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Ion DRUȚĂ

FRUNZE DE DOR

Ediția a XIV-a, februarie 2015

Prima ediție a apărut în 1957 la Editura de Stat a Moldovei din Chișinău.

Ediția a II-a, Ed. *Cartea Moldovenească*, Ch., 1964; ed. a III-a, Ed. *Lumina*, Ch., 1966;

ed. a IV-a, Ed. *Lumina*, Ch., 1972; ed. a V-a, Ed. *Literatura Artistică*, 1975; ed. a VI-a,

Ed. *Literatura Artistică*, 1982; ed. a VII-a, Ed. *Literatura Artistică*, 1986; ed. a VIII-a,

Ed. *Hyperion*, 1990; ed. a IX-a, Ed. *Universul*, 2004; ed. a X-a, Ed. *Baștina*, 2007; ed. a XI-a,

Ed. *Cartea Moldovei*, 2008; ed. a XII-a, Ed. *Cartier*, 2013; ed. a XIII-a, Ed. *Cartier*, 2014.

© 2015, 2014, 2013, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Druță, Ion.

Frunze de dor: Roman / Ion Druță; cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a 14-a. – Chișinău: Cartier, 2015

(Tipogr. „Bons Offices”). – 260 p. – (Colecția „Cartier popular” / coord. de Gheorghe Erizanu,

ISBN 978-9975-79-891-4).

500 ex.

ISBN 978-9975-79-955-3.

821.135.1(478)-31

D 85

Zis-am verde și iar verde...
(populară)

Rusanda țese un lăicer.

Fac haz butuceii și ițele saltă, dar nu li-i a joc, căci –
Doamne, Doamne, Doamne!

Cînd începuse și ea a întreba cum se trăiește pe lume, bunica o povățuia că, cică, oamenii pătinesc de pe urma datoriilor. Să n-aibă omul datorii, ar dormi pînă s-ar sătura de somn, ar coace plăcinte în fiecă sîmbătă și încolo ar trăi domnește. Da ea, prostuța, alerga într-un suflet la prietenă să-i întoarcă sugativa împrumutată în ajun, apoi se mira că mamă-sa o scoală cu noaptea în cap și nici pomeneală de plăcinte.

În toată viața ei – iară Rusanda are de acum șaptesprezece ani, și dacă nu i-a împlinit, pe cine îl privește? – nimănu-i nu datorează nimic. Ba le mai împrumută și altora: în tot satul, numai ea are ață roz, și o zi face schimb, două zile dă de pomană. Ei, și cu ce s-a ales? Datorii n-are, da cîte necazuri – Doamne, Doamne, Doamne!

Orice-ai spune, da-i fată mare, însă cosițele, cînd le împletește, fetele-i spun să le pieptene, iar cînd le piaptănă, o sfătuiesc să le împletească. Și crește, of, atîta mai crește, că nu dovedește să poarte o rochie și de acum i-i scurtă; și-i subțirică, îi așa de subțirică, încît cineva o întrebese, mai dăunăzi, de cîte ori mănîncă pe zi.

Și cîți au iscodit-o, și la cîți le-a spus că are șaptesprezece ani – parcă o fi surzit satul ori vrea într-adins

s-o scoată din fire. În fiecare zi îi bat pragurile niște școlărițe, care vin să le arate la aritmetică, de-i tatăl ei acasă, și să le învețe a dansa polca, atunci când părintele nu-i. Flăcăii nici nu se ascund cu vorba când trece ea pe lângă dînșii, iar badea Vasile parcă ar fi căzut cu totul în mintea copiilor – cum vine, o strînge cu două degete de nas și o întrebă cine i-i drag.

Cîntă suveica, joacă ițele, dar oftează spata des, căci – Doamne, Doamne, Doamne...

Iarna trecută, cînd punea întiul fuior în furcă, se grăbea s-o sfîrșească mai repede cu torsul – de țesut va țese de acum după măritiș. Și s-au umplut sitele cu gheme, a venit vara și tortul l-au vopsit, a prins a ninge, s-au adus stativele în casă, trec zilele, iar badea Gheorghe nu mai trimite odată starostii ceia.

Și nu poate ea înțelege ce face el duminicile cînd nu iese în sat, și de ce, cînd o întîlnește, o întrebă numai ce face tatăl ei, da nu vine să vadă cu ochii lui ce face, și nu știe ea cine i-a tivit batista cea albastră, fiindcă era tivită în grabă, și n-ar fi trebuit s-o poarte cu dînsul.

Că badea Gheorghe îi harnic, o știe toata lumea, dar de ce să te potrivești pînă într-atîta lucrului – să te duci cu zorii, să vii cu amurgul și să fii oaspete la tine în sat? Zică lumea ce vrea, ea, totuși, îi harnică foc și, după ce s-or lua, va munci din noapte pînă în noapte – de vreți să știți, ea poate lucra și noaptea. De ajun, s-a pus să facă floricele pe sobă, le-a tot făcut pînă au prins-o zorile, și nu-i mai era chiar așa de somn.

Și ar avea ei căsuța lor, și perdele împletite cu andri-ca, ar pune pe perete lăicerul ista cu două gherghine, ar așterne țolișoare pe jos, și nu dea Domnul, cînd va veni tata la dînsa, să uite să-și șteargă picioarele afară – ce-l va mai probozi, așa tată cum îi este.

Se varsă-n lăicer bătătura, zîmbește ghiveciul cu flori, dar fuge urzeala, fuge urzeala și ce greu se mișcă sulul – Doamne, Doamne, Doamne! Ca să n-o apuce pe neprins de veste, de la o vreme a început să-și ascundă sub plapumă rochița – poate să vie pe la zori badea Gheorghe după topor ori după scară, și ce-a crede, văzînd-o dormind? Ziua ascunde un toc de chibrituri după oglindă, fiindcă poate să vie badea Gheorghe, să n-aibă cu ce-și aprinde țigara, iar mamei i-a părea rău după un chibrit – l-a pune să-și caute tăciune în vatră. Dar se boțește rochița sub plapumă, mama găsește chibriturile după oglindă și se crucește cum de-au nimerit acolo. Și nu-i mare nevoia, mai are ea rochii, și chibrituri mai sînt, dar fug zilele, de parcă le-ar fi luat vîntul, trece viața, se împlinesc destinele, și numai soarta ei, numai soarta ei...

Și cui să-i spui, cînd n-ai cui spune, și ce să-i faci, cînd n-ai ce-i face, și cît s-aștepți norocul cela, cît se poate să-l tot aștepți?!

Of, bade Gheorghe, bade Gheorghe...

De-i frig, de plouă, de bate vîntul, în fiecare dimineață pe podul de la marginea satului răsar doi copii. O fetiță de vreo șase ani, înfășurată stîngaci într-o șalincă veche – pesemne, se îmbrobodise singură – și un băiețel ceva mai răsărit, ascuns după gulerul propriului său sumănel. Amîndoi mărunței, zgribuliți de frig, păreau doi puișori căzuți de undeva dintr-un cuibar.

Adică picaseră ei din diferite cuibare, pentru că fetița era ceva mai gospodăroasă. Ici sare de pe un picior pe altul să se mai încălzească, ici pornește iar a iscodi lungul drumului ce cobora din cîmp spre sat, un drum îngust, desfundat de primăvară. Băiatul degerase și nu-i păsa de nimica – stătea supărat, cercînd întruna să-și ascundă urechile după gulerașul sumănelului.

Și-i frig, și plouă, și bate vîntul, dar fetița suflă în pumnișori și nici că-și rupe ochii de la drum. Cînd îi amortesc mînuțele, de nu le mai poate potrivi drept gură, îl roagă pe băiețel:

— Bădiță Trofimaș, ia mai uită-te și matale.

Trofimaș trage cu coada ochiului peste deal.

— Las' că eu văd și fără a întoarce capul. Nu-i nimeni.

— Atunci împrumută-mi buzunarul matale, că mi-au degerat mînuțele.

După ce capătă buzunarul lui Trofimaș, îi zîmbește și-l întrebă:

— Dacă primești azi scrisoare, unde o pui?

— O vîr în buzunar.

Fetița oftează.

— Eu, iaca, n-am buzunar. Dar am s-o pun aici, sub șalincă. La chept. Cum crezi, a fi ghine?

— Pune-o.

Ceva mai tîrziu, răsare dintr-o margine de sat și vine grăbită spre pod lelea Artina, o femeie zdravănă, cu cîrligul de smuls paie la subțioară.

— Dar bine, măi ciocîrlanilor, iar mi-ați venit cu noaptea în cap?

Fetița își rupe pe-o clipă ochii de la drum:

— Dacă de-o săptămîină nu mai primim hîrtie de la tătuta...

Femeia se uită crucită cînd la unul, cînd la celălalt.

— Aracan de mine! Ia te uită ce-au înghețat copchiii iștia!

Își scoate șalul, o înfășoară pe fetiță, iar pe Trofi-
maș prinde a-l boți, să-l mai încălzească un pic. Fetița
zîmbește fericită de sub șal. Întreabă cu suspinul unui
om trecut prin multe:

— Nici a matala nu-ți scrie?

— Nu-mi scrie, draga mea. O fost pîn' mai nu de-
mult la spital, dacă l-au lecuit și iar l-au dus pe front.

A vrut să mai spuie ceva, dar a amuțit, căci pe pod
a răsărit moș Andrei, în cojocelul lui vechi, cîrpit cu
iscusință. S-a rezemat în toiag, și-a înfipt privirea în
lungul drumului.

— Bună vremea, moș Andrei.

Bătrînul s-a întors, s-a uitat lung la femeie, dar nu i-a răspuns. De vreo jumătate de an, de cum i-a căzut singurul fecior la război, moș Andrei nici nu dă binețe, nici nu răspunde altora. Vine totuși, zi de zi, și stă singuratic la o parte cînd se împart scrisorile.

Spre chindii, cînd, în sfîrșit, un băietan cu o geantă mare la șold coboară drumul defundat, pe pod se adună și-l așteaptă o bună jumătate de sat. Oamenii îi fac loc în mijlocul lor, cine are mînuși se apucă și-i sucește o țigară, cei mai nalți se adună ocol în jurul lui să-i ție dos măcar cît de cît. Apoi lelea Artina prinde geanta de pînză, o așază pe genunchi – o geantă de la care miroase a tranșee, a foc de armă, a iod...

— Căruțașu Anastasia!

Fetița ce venise întîia răzbate iute printre oameni – Dumnezeu o știe cum își face ea drum. Ajunsă în fața poștarului, desface brațele smerită, căci nu mai este în stare să ție nimica în mîini.

— Mata vîră-mi-o aici, la chept. Sub șalincă.

De abia i-a așezat scrisoarea că poștarul o mai strigă o dată:

— Stai, că mai ai una.

Fetița o ascunde și pe asta sub șalincă, dar nu se mișcă din loc.

— Ce mai aștepți?

— Mata uite de n-are hîrtie bădița Trofimaș, că noi am venit amîndoi încoace și tot amîndoi trebuie să ne întoarcem.

Mulțimea se supără:

— Trofimaș a primit și ieri, și alaltăieri! Obraz să ai, la urma urmei...

Rușinat de mulțime, Trofimaș pornește cu fetița spre sat. Traista de pe genunchii lelei Artina slăbește văzînd cu ochii, acum rămîn de abia vreo trei-patru pumni de scrisorele – și cei ce n-au primit vești se adună cerc în jurul poștarului. Îl roagă cu suflarea, cu privirea, de toți Dumnezeii îl roagă – poate le face și lor parte din fărîmăturile de bucurii în trei colțuri pe care le împarte.

Deodată, de printre scrisori răsare o depeșă cenușie, una din acele ultime epistole care comunică cu glas sever și rece: căzut vitejește pe cîmpul de luptă...

Pe pod se lasă o liniște adîncă, și numai pîrăiașul murmură încet, stingherit, undeva jos, în adîncuri. Lelea Artina, albă ca varul, abia șoptește:

— Maică precistă... a cui să fie?

Poștarul își coboară fruntea jos, buchisește multă vreme adresa și, în cele din urmă, șoptește cu vîrfurile buzelor:

— Zînel Cojocar.

Mulțimea se întoarce, caută lung spre sat la cele două buburuze ce se tot îndepărtează. Fetița merge fericită-nainte, în urma ei vine Trofimaș cu o vîrguță, gata în fiecare clipă să-și apere vecinica. Și nu știe, mititelul, că de acum a rămas singurul fecior la casa părintelui său.

Lelea Artina își șterge ochii cu mîneca.

— Săracul badea Zînel. Avea un flăcău ca o floare...

Peste o jumătate de ceas, vestea colindase de acum tot satul și-l jeleau moșnegii, fiindcă era băiat cuminte, și-l jeleau gospodinele, căci a fost harnic, și-l jeleau fetele, căci era băiat frumos. Și tot așteptau cu toții, așteptau cu înfrigurare în suflet cînd se vor deschide larg ușile casei de pe malul iazului și un bocet de mamă va porni a cutremura amurgul micuțului sătuc pierdut în largul cîmpurilor.

Dar s-a lăsat amurgul, pornise a se întuneca, și în Valea Răzeșilor domnea liniștea. Numai streșinile lăcrămau din belșug, și vîntul se tînguia la marginea satului, și cerul se lăsase jos de tot, mîngîind cu fruntea sa rece acoperișurile umede și tristețea ceea, Zînel Cojocarul se repezise la niște vecini să afle cam cît a mai rămas pînă la Berlin. Era un lucru de trei minute, numai că pe harta publicată în gazetă Germania n-avea capitală. Au început s-o caute prin țările vecine și au tot căutat-o pînă a amurgit de-a binelea. Tocmai atunci și-a adus aminte badea Zînel că a uitat vitele neadăpate – sărmane! Dobitoace, de-ar fi să aibă glas, s-ar topi lumea de mila lor.

A venit pe de-a dreptul, prin fundul grădinii. A dez-ninat de sub streășină căldările mari, ținute anume pentru adăpatul vitelor, și de abia a ieșit cu ele în drum, că s-a și pomenit cu poștarul în față:

— Ai o telegramă, bade Zînel.

De la început, părea că omul n-a prea înțeles despre ce-i vorba. S-a uitat primprejur, alegînd un loc uscat să puie căldările, dar în martie uscat e numai pe cuptor; le-a aninat de un ciot ieșit din gard, și-a scuturat palmele.

— Telegramă, zici?

— Telegramă.

— Da poate îi a lui frate-miu, Zaharia?

Spune-i omului cu două clipe înainte că vine o primejdie peste dînsul și l-ai scăpat de suferințe. Badea Zînel avea marele noroc că fratele lui, purtînd același nume de familie, mai avea și aceleași inițiale. Și, cînd bătea vreo primejdie la poarta lui – era chemat la judecată ori la concentrare –, căuta mai întîi să se lămurească dacă nu cumva e vorba de frate-său.

— Ba-i a matală.

Badea Zînel a ascuns telegrama în fundul cușmei, a luat căldările aninate în gard și s-a întors cu ele deșarte. Lîngă prag s-a oprit – îl apucase un fel de fierbințeală, i se înmuiaseră încheieturile, și, ca să-și vină un pic în fire, a ridicat de pe prispă un cuțit de lemn și a început a-și curăți ciubotele.

Era aproape un an de cînd au dus straiile lui Toader și le-au așezat în casa cea mare, aproape un an de cînd a început din nou să azvîrle iapa cea roaibă, aproape un an de cînd s-au dus ei trei la gară și s-au întors doi.

Păcat ar fi să zici că nu l-au petrecut în rînd cu lumea. A împrumutat cît a putut și i-a făcut bani de

drum, i-a vîrît cu de-a sila în traistă briciul său, l-a dus el însuși cu căruța pînă la gară. Dar în gară s-a pierdut pe sine în învălmășeala ceea...

Căci avea un obicei badea Zînel: petrecînd un copil de acasă, trebuia numaidecît să-i dea cîteva sfaturi adînci, fundamentale... O zi și o noapte, cît îl găteau pe Toader de drum, a umblat prin ogradă cu pălăria trasă pe ochi, alegînd cuvînt cu cuvînt, alcătuiind cele cîteva sfaturi. Dar fierbea lumea cum nu a fiert ea niciodată pînă atuncea, și părintele nu știa ce să-i spună feciorului. A doua zi, cînd, sclipuind cîteva vorbe, a intrat să i le spuie, Toader mai hodinea încă. Nu s-a îndurat să-i strice somnul.

Pe urmă au venit cîțiva băieți, două-trei neamuri ce trăiau mai pe aproape. Nevastă-sa, gătindu-i traista, a prins a-l boci, de ți se încreșea sufletul, și săracului băiat nu-i mai ardea a nimica. Pîn' la gară a mers în urma căruței cu o fată cu care fusese prieten, și badea Zînel i-a lăsat în pace. Mai avea vreme.

Dar, de abia au ieșit pe peron, că s-a arătat și trenul, un tren cu vagoane umede – pesemne, plouase prin părțile celea de unde venea. Și nu era copil badea Zînel – colindase și el destulă lume cu trenurile, dar nu i s-a întîmplat niciodată să vadă cum vine pe vreme bună un tren ud în gară. S-a uitat primprejur, căutînd să se dezmeticească, dar i se părea că nici gara nu-i gara pe care o știa el. Pînă să-și adune el cugetul, trenul a suflat din greu, mișcînd din loc. Toader s-a aplecat să-i sărute mîna, și bietul badea Zînel, buimăcit cum era, abia a

dovedit să-l sărute pe frunte. Apoi, alergînd în dreptul vagonului, a spus și el cîteva vorbe. I-a spus să ia bine seama cînd urcă, cînd coboară din tren și să nu țină banii într-un singur buzunar.

Auzi tu, sfaturi!

Un an de zile nu-și poate găsi omul loc – i se pare că, uite, acum, în clipa asta, trage feciorul său o cumpănă și nu poate scăpa, fiindcă n-a avut norocul să aibă și el un tată pe lume. Și, cînd primea scrisoare, îi tremurau mîinile și întreba pe toată lumea dacă, într-adevăr, e scrisul lui Toader și își ungea în fiecare seară ciubotele cu dohot, să aibă în ce umbla pînă la podul din marginea satului – cine știe cît mai avea să ție războiul!

Amu, iată, a primit o telegramă...

Se întunecase de-a binelea cînd a intrat badea Zînel în casă cu o ciubotă curățită, cu alta plină de glod. Pe muchia hornului sfîrîia picătura de lumină a opaițului, iar pe păretare juca un pătrat de lumină, strîmbînd gura sobei. Badea Zînel a stat o clipă lîngă prag. Auzind fusul după sobă, și-a scos cojocul.

— Domnică, ia vină-ncoace, fată hăi.

— De amu te descalți?!

— Avem o telegramă.

Și s-a lăsat o tăcere de parcă ar fi fost o casă pustie. Numai o oală clocotea domol sub horn și opaițul trosnea ușurel, parcă se zbătea în gura morții. Ca să nu-i mai audă sfîrîitul, badea Zînel a lămurit:

— Îi de la Toader telegrama. Amu am primit-o.